

тѣхъ и да ги смѣшува съ беспокойнитѣ Евреи. Подъ влиянието на такова убѣждение, той запрѣтилъ подъ страхъ на смъртно наказание преминуването изъ язычество както въ иудейство, тъй и въ християнство. Враговетѣ на християнството като се възползовали отъ миналитѣ и тѣзи нови укази и захванали ожесточено да при-
слѣдватъ християнитѣ. Гонението се продължавало и при синѣтъ му Каракалла (211—219). Нѣ при послѣдующитѣ императори, отъ начало на царуването на Маркиана и въ царуването на Филиппа Аравитянина, (219—249) църквата се наслаждавала съ миръ, освѣнъ въ кратковрѣменното царуване на Максимиана Тра-
кианина (235—238). И тойзи господарь гонилъ християнитѣ не толкова отъ омраза, отколзото по ненависть къмъ предшественика си (Александра Севера), който имъ билъ покровителъ. Въ продъл-
жение на тия почти 30 години спокойни, святата вѣра така се распространила, щото нѣмало градъ въ Римската империя, гдѣто да нѣмало християни.

VI 204.

Гонения съ особено ожесточение и съ цѣль за съвършенното искоренение на християнитѣ.

VI. Съ възкачванието на престола на Декия Траяна (249—251 г.) отново се захванало гонение и гонение такова, което съ сила, настоятелностъ и обширностъ превъсходило всички предиущи го-
нения. Декия убѣдилъ, че цѣлостта на господарството неразривно е свързана съ язычеството, и Декий се рѣшилъ да унищожи хри-
стианството. Постановено било, да се явятъ християнитѣ въ опредѣ-
ленъ день въ извѣстна областъ за пренасяние на языческа жертва. Който се не явилъ, тогова трѣсили; ако го намѣрили, мѣчили го съ забавна смъртъ, като го принуждавали да се отрече отъ Хри-
ста; който се избавялъ съ бѣгство, тогова лишавали отъ имѣние и граждански права. За счастие, това страшно гонение било непро-
дължително: Декий на втората година на царуването си билъ убитъ на война съ Готтитѣ, и при неговий приемникъ Галла (252—253) ставали само чести възмущения отъ простий народъ про-
тивъ християнитѣ, по поводъ на страшната морова язка (смъртностъ.) При императора Валериана (253—260) гонението било направлено
преимущественно противъ епископитѣ, священниците и диаконитѣ, въобще срѣщу служителитѣ въ църквата. Валерианъ заповѣдалъ
отпърво да ги пращатъ на заточение, като се надѣялъ, че безъ тѣхъ ще се разстроатъ християнскитѣ общества. Нѣ епископитѣ

VII 2.